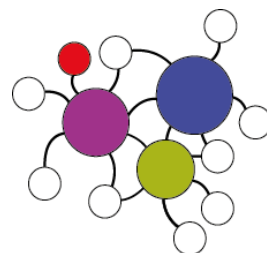

Korte Verhalen Club Muziek

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

In navolging van een initiatief in Heiloo is Welzijn Bergen gestart met de Korte Verhalen Club. Het begrip 'verhaal' kun je ruim nemen: een gedicht of een tekening is ook welkom.

Om de 1,5 week krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal, een mooie herinnering schrijft, in dichtvorm of misschien wel getekend.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden) , maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je je verhaal anoniem of met naam inlevert. Als je de bundel wilt ontvangen hebben we uiteraard wel je adresgegevens nodig. Bij toezending van de gebundelde verhalen laten we ook het volgende onderwerp weten.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

Er zijn geen kosten aan verbonden.

Voorwoord

Muziek of toonkunst is de kunstzinnige schikking en combinatie van de klanken van muziekinstrumenten en de menselijke stem om schoonheid van vorm dan wel uitdrukking van emotie te bereiken.

Archeologische bronnen hebben aangewezen dat in de tweede helft van de laatste ijstijd (in de periode van 50.000 en 10.000 voor Chr.) de eerste tekenen van muziek kunnen worden gevonden in de vorm van grottekeningen en kleine voorwerpen.

Muziek heeft een grote invloed op ons leven

Als je luistert naar muziek heeft dat al een positieve invloed op de hersenen. Het maakt tot op hoge leeftijd herinneringen los, ook bij mensen met dementie. Ook zorgt muziek voor ontspanning, verlaging van de bloeddruk en vermindering van stress. Het kan zelfs fysieke pijn verzachten.

Muziek zorgt ervoor dat in de hersenen van alles tegelijk gebeurt. Het prikkelt hersengebieden die betrokken zijn bij onder meer emotie, motoriek, geheugen en taal. Het activeert, ontspant, maakt vrolijk of juist verdrietig. Bewegen op muziek, zoals wij dat doen, lijkt uniek te zijn voor de mens.

Als je naar muziek luistert die je fijn vindt, komt er dopamine vrij in je hersenen. Dat is een stofje dat bijdraagt aan het geluksgevoel.

Doordat je luistert naar het langzame, stabiele ritme en door lage tonen vertraagt je eigen interne ritme, bijvoorbeeld van de hartslag, ademhaling, bloeddruk en spierspanning. Het soort muziek dat goed helpt voor een betere nachtrust is volgens de neuropsycholoog Scherder klassieke muziek, new age, lichte muziek en fluitmuziek.

Muziek wordt gezien als een 'taal van emotie' die door elke maatschappij op dezelfde manier ervaren kan worden. Het is je waarschijnlijk al wel duidelijk: muziek heeft een grote invloed op je humeur en andersom. Het kan de emoties die je op een bepaald moment voelt versterken of veranderen.

Kortom, een boeiend thema waar iedereen zo wel zijn eigen verhaal bij heeft.

Veel leesplezier met deze verhalenbundel.

C.M.

Jazz muziek

Als klein jongetje vond ik het al erg leuk om te trommelen. Ik maakte van een aantal potten en pannen een drumstel en speelde met houten lepels de mooiste melodieën; in mijn beleving dan. Als jongetje van zes weet je niets van muziek. Je zingt op school de bekende kinderliedjes als “Op een grote paddenstoel, rood met witte stippen, zat kabouter Spillebeen, heen en weer te wippen”, “Wordt wakker het zonnetje is al op”, “Hannes loopt op klompen”, etc.etc. Leuk natuurlijk maar trommelen vond ik veel leuker.

Naast het Amsterdam repertoire (ik ben geboren in Amsterdam) hoorde ik regelmatig geheel andere muziek op de radio. Het was jazzmuziek en het swingde. Termen die ik nu begrijp maar als kind geen notie van had. Het zijn de vijftiger jaren. Zangeres Ella Fitzgerald, trompettist Miles Davis, zanggroep The Mills Brothers, trompettist/zanger Louis Armstrong. Ik vond het prachtig. Maar ook Nederlandse jazzmuzikanten als The Millers van Ab de Molenaar, the Diamond Five met o.a. drummer John Engels, zangeres Rita Reys met het Wessel Icken trio, The Dutch Swing College Band en het Metropole orkest. Ik snapte er niets van maar ik kon lekker meespelen op de potten en pannen met de houten lepels.

Toen ik tien jaar was kreeg ik mijn eerste drumstel. Wat les gehad maar dat kon mij niet echt boeien. Bleef gewoon lekker aan(t)rommelen. Het is 1968 (ik ben dan zestien) als ik met wat vrienden een bandje ga beginnen. Dan moet je een naam bedenken. Het werd: “The White Cabbage” oftewel de Witte Kolen. De naam werd spontaan bedacht omdat de vader van één van de bandleden op de Albert Cuypmarkt stond met groente en fruit en wij in zijn loods mochten repeteren. We speelden nummers van The Beatles en The Rolling Stones.

Leuk om te doen maar de jazzmuziek bleef mij boeien. Lekker swingen. Mijn grote voorbeeld is altijd John Engels geweest. Als je toch eens zo kan spelen. Als je hem toch een keer kan ontmoeten. Dat gebeurde zo’n vijftien jaar geleden en we hebben nog steeds contact. Als ik in Amsterdam ben even bellen of het gelegen komt om hem op te zoeken. Je bent altijd welkom. Veel kletsen over jazz, veel koffie drinken en soms even achter zijn drumstel zitten en wat drummen. Een jongensdroom die uitkwam. Dan te bedenken dat hij met de grote internationale en nationale jazzmuzikanten heeft gespeeld maar hij is altijd gewoon John. Inmiddels 85 jaar oud, maar hij swingt nog steeds.

Al vele jaren speel ik in diverse jazzformaties. JazzInDeeD uit Bergen, Het Ruby Lemm kwartet uit Amsterdam, Trio Amsteljazz uit Amstelveen, JozzJazz uit Bergen. Tevens ben ik de vaste drummer van de Big Swing Band uit Alkmaar. Daarnaast invallen bij andere bandjes. Helaas heeft corona het onmogelijk gemaakt om te repeteren en op te treden. Gaat wel weer gebeuren.

Verder ga ik naar jazz workshops van trompettist Loet van der Lee en/of bassist Thomas Kwakernaat. Leer veel van deze topmuzikanten. Ik speel graag op jamsessies. Ook dat ligt plat door corona maar gaat weer allemaal terugkomen.

Het is heerlijk om muziek te maken. Maakt eigenlijk niet uit wat je doet. Als je er maar van geniet. Straal blijheid als je speelt. Dat slaat altijd over op het publiek.

Ab Helsloot, Bergen 5 mei 2021

Gastoptreden met drie toppers uit de Nederlandse jazz: vibrafonist Frits Landesbergen, gitarist Martien Oster en bassist Thomas Kwakernaat.

Meerjazz café/restaurant: "De Beurs" in Hoofddorp op 5 februari 2017.

Muziek

“de kunst voor mijn oren”

Muziek is de liefde voor de noten,
De noten die in een lied zijn gegoten.

De noten klinken ons allen als muziek in de oren,
één muziek noot of twee zonder ons te storen.

Muziek die ons verbind is deze gekke tijden,
En niet dat nare virus die ons uit elkaar wilt spreiden.

De liedjes brengen herkenning en vrede,
Muziek brengt kalmte en dat is de reden.

Liederen voor groot en klein,
Samen verlicht het de pijn,
En zorgt het ervoor dat we in harmonie samen kunnen zijn.

Muziek van klassiek of Hip Hop en van Jazz tot Rock,
Wat voor de één plezier geeft is voor de ander een schok.

Muziek dat past bij het gevoel,
Snapt u wat ik daarmee bedoel?

Muziek om woorden in teksten te uiten,
Zonder te praten of zonder te fluiten.

Muziek om een boodschap over te brengen,
Zonder dat andere mensen zich daarin kunnen mengen.

Muziek is mooi, muziek is vrij,
Muziek met hen, muziek met mij.

Laat muziek ons verbinden, waar woorden dat niet kunnen,
Laten we lief zijn en elkaar soms wat meer gunnen.

Want muziek maakt ons één.

Anne Charlotte van Amstel

Muziek

“Music was my first love and it will be my last.”

Muziek ontroert, muziek maakt blij, muziek is emotie.

Ondanks dat muziek zo fijn is, heb ik momenteel weinig muziek aan. Door drukte is het óf teveel óf ik vergeet het gewoon om aan te zetten. Maar als ik het wel doe, snap ik niet dat ik niet vaker muziek opzet.

Van jongs af aan, heb ik gevoel voor muziek. Mijn vader speelde vroeger in een bandje ‘The sunny boys’ en hij speelde altijd op onze verjaardagen. Na zijn overlijden stond de accordeon werkeloos in de hoek. Daarom voelde mijn broer zich bijna verplicht om les te nemen, maar de accordeon is nooit echt zijn instrument geworden.

Zowel mijn broer als ik zijn lid geweest van de Schager Drumband. Trommelend lopen in gelid en in de maat. Ik heb het altijd geweldig gevonden. Concoursen, carnavalsoptochten, naar Soestdijk om mee te lopen in het defilé, optreden met dodenherdenking, naar Duitsland, België..... Ik was erbij!!!! De groep was leuk, het oefenen, het samenkomen van meerderde muziekliefhebbers en de saamhorigheid maakte dat ik lang deel uitmaakte van deze groep, met onder andere Karin Bloemen.

Ook stijldansen en ballet waren mijn passie. Bewegen op de maat van de muziek..... heerlijk. Nog kan ik dansen in de kamer, maar ik merk toch wel dat ik iets minder flexibel ben geworden. Dit neemt niet weg dat het leuk is om te doen.

Teksten van liedjes zijn vaak zo treffend en zelfs als je de tekst niet goed verstaat, omdat het in een andere taal is, komt het toch binnen. De overdracht is universeel.....

Ik ben twee keer naar een concert geweest van Beth Hart. Het is een rockdier, maar vooral haar ballads..... die zijn zo prachtig! Wat zij heeft meegemaakt stopt zij in haar liedjes en dat hoor je. Nooit eerder ben ik zo enthousiast thuisgekomen na een concert.

Kortom, muziek hoort erbij..... als er een kindje wordt geboren en in de wieg wordt gelegd, trekken ze aan een koortje van een muziekdooze om een melodie te laten horen zodat hij/zij gemakkelijker in slaap valt. Bij een crematie of begrafenis wordt muziek gedraaid die de overledene mooi vond.

Kortom: ‘Music was my first love and it will be my last’.

Carla Folge

Nooit te oud om te (leren) zingen

Toen ik 7 was, kon ik niet zingen. Ik zong vals, te hoog of te laag, het lukte gewoon niet. Ik kreeg een 6 op mijn rapport.

Later ging ik naar de kweekschool en daar zei de muzikleraar dat ik zowel laag als kopstem kon zingen maar niet goed in staat was de tonen zuiver en vloeiend omhoog en omlaag te krijgen.

Mijn aangeboren zanginstrument van kraakbeen, vlees en bloed moest in de zangles maar vervangen worden door een constructie van hout: een blokfluit.

Ik heb er jarenlang vrede mee gehad. Ik hoorde tot de grote groep mensen voor wie het zingen niet was weggelegd. Mijn vader en moeder zongen niet, en mijn broers al helemaal niet. Dus wat wil je?

Het zal wel te maken hebben met erfelijke aanleg en in mijn geval ook met een minder scherp en verfijnd gehoor voor allerlei klanken. Dat bemoeilijkt bijvoorbeeld ook het goed leren uitspreken van vreemde talen. En dan was het leren van vreemde talen nog wel mijn hobby! Binnen enkele jaren leerde ik zes talen en werd zelfs vertaalster maar goed spreken, ho maar: dat liet ik liever aan anderen over.

Zingen dus! Hoe kwam ik 70 jaar na mijn eerste zangproef als klein meisje voor de klas plotseling op het idee zangles te gaan nemen? Om kort te gaan: het begon zes weken geleden met een link van een online zangcursus die een vriendin me stuurde: "Zingen als vanzelf" zangcursus gegeven door Bert van de Wetering in Zwolle. Door haar enthousiasme liet ik me overhalen er een keer aan mee te doen en sindsdien heb ik de tip vele malen doorgegeven en wil ook graag de lezers in Bergen attent maken op deze unieke mogelijkheid.

Elke zaterdagochtend geeft Bert les vanuit zijn muziekkamer waar hij op de piano de prachtigste liederen ten gehore brengt en duizenden mensen in Nederland en zelfs in het buitenland begeleidt op het pad van de zangkunst. Ademoefeningen, klankvorming, ontspanningsoefeningen, omhoog, omlaag, sopraan, alt, kopstem. Niks saaie toonladders zingen, alles op een prettige en speelse manier. Iedereen krijgt goede tips om de eigen aangeboren zangkunst op een wat hoger plan te brengen, en als dat niet wil lukken dan kun je nog altijd genieten van het luisteren naar het aantrekkelijke repertoire van Nederlandse, Franse, Duitse, Italiaanse, Engelse en zelfs Finse liederen met wonderschone teksten en hemelse klanken. En alle schroom en onzekerheid valt weg, want niemand hoort je en niemand vel't een oordeel over je.

Dat iedereen kan zingen, dat wil ik niet zeggen. Maar dat iedereen kan genieten van mooie liederen, dat weet ik zeker. En het is altijd te proberen het kostbare muziekinstrument dat we gratis en voor niets bij onze geboorte meekregen, eens uit te proberen. Dus meld je aan en zing mee in het kolossale online-koor van nachtegalen, leeuweriken, spreuwen, kraaien, brommers en valse kaketoets. Er gaat een wereld voor je open. Een wereld ook die je even laat vergeten dat je alleen thuis zit, nog steeds in de lockdown, want je voelt je helemaal opgenomen in een hartverwarmend, meerstemmig koor.

Anna

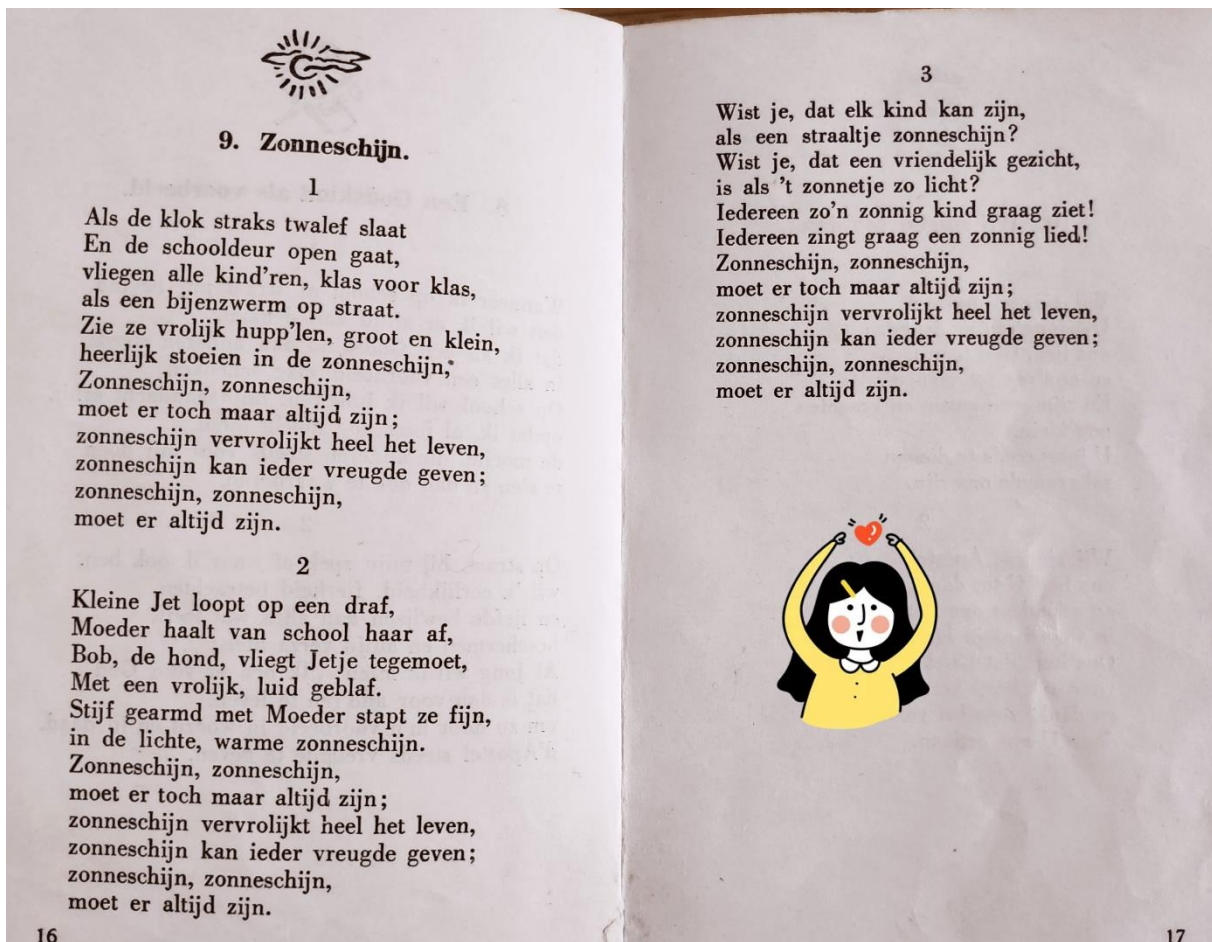

Muziek

Wanneer ik aan muziek denk....dan denk ik aan het Kinderkoor. Als jong meisje heb ik dit liedje zo vaak gezongen dat het iets van mij is geworden!

🎵🎶 Zonneschijn ☀️, zonneschijn ☀️ moet er altijd zijn! 🎵🎶

HZ

9. Zonneschijn.

1

Als de klok straks twalef slaat
En de schooldeur open gaat,
vliegen alle kind'ren, klas voor klas,
als een bijenzwerm op straat.
Zie ze vrolijk hupp'len, groot en klein,
heerlijk stoeien in de zonneschijn,
Zonneschijn, zonneschijn,
moet er toch maar altijd zijn;
zonneschijn vervrolijkt heel het leven,
zonneschijn kan ieder vreugde geven;
zonneschijn, zonneschijn,
moet er altijd zijn.

2

Kleine Jet loopt op een draf,
Moeder haalt van school haar af,
Bob, de hond, vliegt Jetje tegemoet,
Met een vrolijk, luid geblaf.
Stijf gearmd met Moeder stapt ze fijn,
in de lichte, warme zonneschijn.
Zonneschijn, zonneschijn,
moet er toch maar altijd zijn;
zonneschijn vervrolijkt heel het leven,
zonneschijn kan ieder vreugde geven;
zonneschijn, zonneschijn,
moet er altijd zijn.

16

3

Wist je, dat elk kind kan zijn,
als een straaltje zonneschijn?
Wist je, dat een vriendelijk gezicht,
is als 't zonnetje zo licht?
Iedereen zo'n zonnig kind graag ziet!
Iedereen zingt graag een zonnig lied!
Zonneschijn, zonneschijn,
moet er toch maar altijd zijn;
zonneschijn vervrolijkt heel het leven,
zonneschijn kan ieder vreugde geven;
zonneschijn, zonneschijn,
moet er altijd zijn.

17

Muziek

Ik was twaalf jaar toen ik met mijn drie jaar oudere broer en mijn ouders kampeerde in midden Frankrijk op een camping a la ferme. Het was er rustig met veel ruimte tussen de paar tenten die er stonden.

Op een dag reed er een ietwat gammel busje het terrein op waar een familie met vier meiden uit rolden. De tent die door hen werd opgezet was ook al niet een van de nieuwste en bleek te lekken toen er een bui viel.

Het leek de familie niet te deren. Vader gekleed in een engels detectivepak, tenminste zo noemden wij het, zo'n ruitjespak met een drollenvanger, zat op een klein stoeltje onder de luifel gemoedelijk een pijpje te roken.

Op het terrein was een schuur waar je kon tafeltennissen en al snel speelden we met de Engelse meiden verwoede partijtjes.

Op een gegeven moment trok een van de meisjes een kleine foto uit haar zak en toonde die aan mijn broer en mij.

Er stonden vier lachende jongens op met lange haren. Lange haren? Mijn broer en ik keken er verbaasd naar." Dit zijn de Beatles" zei het meisje " die moeten jullie in de gaten houden want die gaan heel groot worden".

Ik zag dat mijn broer zijn wenkbrauwen optrok en dat er een cynisch lachje om zijn mond speelde.

Bij ons thuis werd veel naar muziek geluisterd. Mijn ouders draaiden voornamelijk klassieke muziek en ze luisterden naar een aantal moderne componisten. Mijn broer was in die tijd jazz fanaat en regelmatig schalden de klanken van Miles Davis en Thelonius Monk door het huis.

Ik luisterde in het geheim, want het was not done, naar Elvis Presley. In bed onder de dekens lag ik met mijn oor op mijn kleine transistor radio. "Walk like an angel, Talk like an angel....."

Wat hadden die Engelse meiden het bij het rechte eind. De Beatlesrage barstte ook los in ons land. Ik werd zoals velen met mij verliefd op Paul Mc Carthy.

We hielden onze zogenaamde Beatledagen. Dan kwamen we bij elkaar met onze vriendjes en vriendinnetjes en stalden onze Beatle platen uit tegen de wand. We schoven zoveel mogelijk stoelen aan de kant en dansten onze longen uit onze lijven.

Toen kwam het nieuws dat de Beatles in Nederland zouden optreden. Samen met een vriendin Dominga beraamden we plannen. Mijn ouders waren bang dat er ongelukken zouden gebeuren en gaven mij geen toestemming voor dit concert.

Carel, de vader van Dominga, vond juist dat we dit mee moesten maken en stelde voor dat hij ons zou brengen, in de buurt zou blijven en ons weer thuis zou bezorgen.

Daarop konden mijn ouders niet zoveel anders doen dan mij het groene licht geven.

Ik was stik zenuwachtig en door alle bezwaren van mijn ouders ook wel een beetje bang.

Dominga en ik spraken af dat we niet zouden gillen zoals de beelden op tv ons lieten zien. Maar alle goede voornemens ten spijt stonden we even later tussen hordes gillende meisjes mee te schreeuwen.

We zaten vrij achteraan dus zagen we slechts vier “poppetjes” op het toneel en hun muziek werd bijna overschreeuwd door het gegil.

Maar het was een belevenis waarvan ik wist dat ik dit nooit meer zou vergeten!

De volgende dag verscheen een foto in de krant waar Dominga en ik vol enthousiasme op te zien waren. Ik vermoed dat Carel, de vader van Dominga die fotograaf was deze foto maakte.

Iara Brusse

Muziek

Het compliment dat ik laatst kreeg
omdat ik bij een ruzie zweeg
was heerlijk om te horen
en klonk voor mij op dat moment
omdat ik toen zo werd verwend
als liedje in mijn oren

net als het prachtige chanson
een avonds op een frans balkon
mij ooit eens overkomen
ik voelde hoe een lied kon zijn
een melodie met fraai refrein
muziek om weg te dromen

muziek voor mij is meer dan klank
vaak het gevoel van vreugd en dank
een soms intens doorleven
wat componist met zijn muziek
of dirigent voor zijn publiek
aan toehoort doet gaan geven

de instrumenten allemaal
klarinet, viool, cymbaal
het orgel en de fluiten
de cello en de saxofoon
met elk een klank en eigen toon
om zich er mee te uiten

maar ook het zoemen van een bij
rond de bramenstruik van mij
ook warme vogelklanken
bieden mij als symfonie
een natuur vol melodie
muziek om voor te danken

muziek geeft ons op elk moment
of je nu boos of vrolijk bent
of zorgen je verscheuren
of je door angsten overstelpt
alles dat wellicht iets helpt
om je weer op te beuren.

jbk

Muziek

De gevoelige snaar raken in muziek is niet iedereen gegeven. Ik ga even terug in de tijd. Mijn tienertijd. De tijd van jonggeliefden en van ondoordacht gedrag. Ik ontmoette een beeldschoon meisje, maar ietwat stijffig. Blouse met pofmouwtjes, een schots plooirokje, kniekousen met knokige knieën en een dotje in haar weelderige haardos. Kortweg een ruwe diamant, waar wellicht nog iets aan kan worden bijgeschaafd. Ik zat in die tijd op de school voor journalistiek en zij wilde vroedvrouw worden. Wij ontmoetten elkaar tijdens een persconferentie over mistoestanden in de

gezondheidszorg. Dus toeval bestaat. Wij raakten aan de praat en een date was snel geboren. Zaterdagavond zou ik haar ophalen voor een etentje bij welriekend kaarslicht.

Ik stapte, om indruk te maken, in een geleende rode sportauto en op de radio klonk het lied "Eve of Destruction" van Barry McGuire. Toen ik bij haar thuis kwam zat zij achter een babyvleugel, hetgeen zeer toepasselijk is als je in de kraam wilt gaan werken. Zij

speelde zacht en vol gevoel een stuk van een of andere bekende componist. Af en toe een verkeerde aanslag, hetgeen bij mij overkwam als een valse noot. Maar over het algemeen speelde zij de compositie hoorbaar foutloos en vol overgave. Echter, Bach, Beethoven en al die andere componisten, die gaan maar door. Een singletje van de Stones of Beatles duurde in mijn tijd niet langer dan 3 minuten. Maar zo'n Bach sonate duurt vaak meer dan een kwartier. Bij klassieke componisten lijkt er geen eind aan hun compositiedrang te komen.

Om kort te gaan. Ik vond dat het gevoelige pianospel maar afgelopen moest zijn en quasi onverschillig liet ik de klep van de vleugel, tijdens haar spel, klaarblijkelijk te hard naar beneden vallen. Een gil van pijn was het gevolg en mijn romantische, gezellig samenzijn werd een ware Eve of Destruction. Het gevoelige pianospel had net als mijn avondje uit een gevoelige tik gekregen.

Die zin uit het liedje "You do not believe, but we are on the eve of destruction" draai ik nog regelmatig in mijn hoofd af. Overigens ben ik nog steeds met die inmiddels geslepen diamant getrouwd. Muziek heeft duidelijk een verbindende werking.

Kees Jansen

Muziek

Overal zit muziek in.

Muziek is zingen,
Muziek is pianospelen
Muziek is gitaar spelen
Muziek is luisteren en genieten

Ik kijk naar mijn oude gitaar....hij staat al jaren zonder snaren mij aan te staren .
Ik weet nog dat ik wekenlang door de etalage van de muziekwinkel stond te turen naar al die verschillende gitaren, die hoog naast elkaar aan het plafond hingen. Het moment dat ik dit mooie, zelf uitgekozen, bijzondere verjaardagscadeau mee naar huis mocht nemen ben ik nooit vergeten.

In mijn kamertje zat ik op mijn bed onder een wollen witte deken, met daar bovenop een doorgestikte zware spreid en drukte met mijn kindervingers op de aangegeven balkjes van mijn gitaar om te proberen de akkoorden zuiver te laten klinken.

Dan herinner ik me dat ik samen met mijn beste vriendin als cowgirls met grote hoeden op op de afscheidsavond van de middelbare school de toen bekende liedjes zong.
Na de pauze verkleedden we ons als de toentertijd beroemde zingende zusjes de Selvera's, een bekend schlagerduo.
We zongen hun liedjes na zoals: De Postkoets. We hadden zelfs onze rokken zelf genaaid om er hetzelfde uit te zien als onze idolen.
We voelden ons echte sterren.

Ik ga naar zangles

In een groot schoolgebouw midden in de stad, ging ik aan de hand van mijn vader naar een muziek klasje..
Ik herinner me het grote schoolbord met daarop de met krijt getekende notenbalken.
Ik had de tekens die de leraar op het bord tekende nog nooit eerder gezien!
Zwarte strepen met wit ertussen met daarop als hagelslag uitgestrooide noten.
Dichte noten, open noten, met stokjes naar boven en beneden of zonder stokjes of met een streepje eronder of erboven!
De muziekleraar stond ernaast met een grote aanwijsstok en wij moesten die noten hardop lezen en daarna zingen.
Ondanks dat ik toen al gek was op zingen en muziek snapte ik niets van die noten.
Ik had het gevoel dat ik de enige was die er niets van begreep.
Pas heel veel later besepte ik me ik dat er heel veel muzikanten en zangers zijn die zelf ook geen noten kunnen lezen.
Ik zing en musiceer liever vanuit mijn hart dan vanaf een partituur.

Die honger naar zingen bleef ondanks mijn niet zo leuke ervaring op deze muziekschool.
Ik probeer het later weer in een ander zangklasje.
Er stond een zwarte vleugel. Op die vleugel had de zang lerares snoepjes neergelegd.

Als je mooi zong dan mocht je iets uitzoeken Een roze spek, een schuimblok of een dubbelzoute drop.
Hier kwam ik graag.

Onze burens hadden een piano. Als ze op vakantie gingen dan mocht ik de planten water geven en bleef een uurtje langer om met die zwarte en witte toetsen te spelen.

Er kwam later een piano in mijn eigen huis. Onze dochter kreeg pianoles aan huis op onze aangeschafte splinternieuwe witte Yamaha piano. Eigenlijk werd mijn jeugdwens vervuld.

Ik begon een beetje te begrijpen wat hele en halve noten waren en wat forte en pianissimo betekende. Ik oefende en speelde in het begin met mijn dochter mee. Een simpele quatre-mains of Fur Elise lukte nog wel. Toen ze ging trouwen vertrok niet alleen zij maar ook de piano uit ons huis.

Ik wilde graag weer gaan zingen. Ik kwam via een vriendin in contact met het Bergens gemengd koor. Ik weet nog hoe het toen Russische repertoire me zo ontroerde.

Meezingen mocht ik met mijn kennis van hele en halve noten, tellen, tekens en strepen en met mijn muzikale gehoor. Ik zong mee bij de alten.

Ik voel nog de emotie die doorklonk in de Russische liederen en hoe de sopranen en de bassen zich mengden met de tenoren en de alten.

De Russische dirigent vertelde ons waar de "liederen" over gingen.

Het mooie Russische gebed "Tebe Poem" zingt nog regelmatig in mijn hoofd.

Muziek.....het is heerlijk om zelf muziek te kunnen maken maar het is ook fijn dat je muziek van de hele wereld tot je kunt nemen.

Er zit overal zoveel muziek in!

Anneke Kettenes

In je hoofd

Het mannetje van de radio had een liedje in zijn hoofd. Een lieflijk wiegenliedje.

Hij dacht terug aan zijn jeugd waar de fanfare en de liedjes die ze zongen tijdens de afwas, allemaal voorbij kwamen.

De muziek van nu, de muziek van toen het maakt allemaal deel uit van een tijd, een leeftijdsdeel.

De muziek waarop je je eerst dansje waagde, dat eerste grote concert in het Goffertpark. Het cassettebandje wat je vriendinnetje voor jou had opgenomen.

Je eerste Lp's vervangen door Cd's en nu alles in een grote stream.

Muziek blijft altijd de maat en de melodie van een periode aangeven.

De liedjes in je hoofd doen ze weer herleven.

Mar.

Muziek

Wat herinner ik me goed hoe de speelgoedetalage van Busker in Bergen er vroeger uit zag. Vaak stond ik met mijn neus tegen het raam gedrukt naar binnen te kijken. Er waren allerlei speelgoedbeesten. De allermooiste vond ik die van Steiff mit Knopf im Ohr. Ik herinner me vooral de egel, die was zo levensecht, ik kon niet geloven dat zo iets moois gemaakt kon worden.

Jaren later zag ik op een rommelmarkt een egelpoppetje liggen. Ik kocht het voor een kwartje. Het bleek een Mecki te zijn, een egeltje met leuke kleertjes aan. Er waren veel verschillende Mecki's gemaakt. Sindsdien keek ik op Koninginnemarkten, bij rommelmarkten, op de Zwarte Markt in Beverwijk en zo verzamelde ik meerdere Mecki's. Een bergbeklimmer, een verpleegster, eentje op een slee, met ski's, een ober, een schoorsteenveger en zelfs een plassend egeltje.

Soms kreeg ik er eentje met mijn verjaardag of Sinterklaas, het was altijd het mooiste cadeau.

Op een keer was ik bij mijn broer in Amsterdam, hij stelde voor om even over het Waterlooplein te lopen. "Als ik een egel zie dan krijg je hem van me" bood hij hartelijk aan. Hij wist net zo goed als ik dat ze zo moeilijk te vinden waren. Maar.... toeval bestaat niet, er lag een Mecki. Het was een saxofonist. Dolgelukkig nam ik hem mee naar huis. Inmiddels had ik een kast met glazen plankjes en stond de verzameling mooi uitgesteld.

Altijd bleef ik op zoek en op vakantie in Duitsland en Oostenrijk ging ik zelfs de curiosawinkeltjes langs. Ze wisten direct wat ik bedoelde maar schudden het hoofd, dat was iets uit de zestiger jaren.

Soms lukt het me niet om de slaap te vatten, dan ga ik naar beneden en kijk ik naar mijn egelverzameling. Ik glimlach bij het zien van mijn orkest. Die kleine egeltjes in hun geruite blousjes spelen dan op de viool, saxofoon, bas, trompet en accordeon. En nooit een valse noot.

Mieke Wijminga.

Het biggenorgel

Lang geleden leefde er eens een boer. Het was boer Harms. Hij had een vrouw, vier kinderen en een zeug met biggetjes. Op een dag was zijn vrouw jarig. De kinderen zouden gaan zingen voor hun moeder maar zingen, dat kon de boer niet, want hij zong zo vals als een kraai! Dus moest hij wat anders verzinnen.

Een lied klinkt zoveel mooier als het wordt begeleid door een muziekinstrument, dacht de boer. Alleen, dat had hij niet. Wel een varken met acht biggetjes. Hij nam er eentje in zijn armen en het beestje begon te gillen! Je moet weten dat biggetjes om het minste of geringste een keel opzetten van jewelste! Hij zette het biggetje terug bij het varken en pakte een ander biggetje op. Ook die begon te gillen! Maar net een andere toonhoogte dan z'n broertje, hoorde de boer. Dat bracht de boer op een idee!

Hij pakte een ander biggetje en die had wéér een andere toonhoogte! Mooi! dacht de boer en legde het biggetje met het laagste geluid geheel links bij z'n moeder. En zo checkte hij alle 8 biggetjes op toonhoogte en legde ze op volgorde bij de zeug. Het biggetje met de laagste toon noemde hij Do en de volgende Re en dan Mi, Fa, So, La, Ti en als laatste Do nr. twee.

Daarna pakte hij een oud gordijn en legde die over de zeug. Hij bevestigde aan één kant van het gordijn acht smalle latten, precies boven de ruggetjes van de biggetjes. Dat waren de toetsen. Het lijkt net een orgel, dacht de boer. 'Even testen', zei de boer en duwde op het eerste latje. Het biggetje gilde: 'Do' klonk het. Dan op een ander biggetje: 'Mi' klonk het. 'Jippie! Het werkt!' juichte de boer. 'Nu ga ik mijn vrouw en kinderen wakker maken'.

De jarige boerin en de kinderen kwamen bij de zeug en zagen het bijzondere instrument: het biggenorgel! De boerin mocht op de stoel staan. En daar begonnen de kinderen te zingen: 'Lang zal ze leven...' en de boer bespeelde het biggenorgel: De biggetjes gilden allemaal netjes op de juiste toonhoogte en het werd een prachtig lied vol leven! Daarna nog 'Happy birthday...'. De kinderen deden hun uiterste best voor de jarige boerin, net als de biggetjes! Je kon zien dat iedereen er schik in had! En de boerin nog het meest! Zo'n geweldige verjaardag had ze nog nooit gehad! De boerin klapte enthousiast in haar handen toen het afgelopen was. 'En dan nu: appeltaart!' riep ze en iedereen kreeg een groot stuk want dat hadden ze wel verdiend!

Renate Heijstra.

Wie leeft, die maakt zijn eigen lied

Een dagboekantekening van ooit:....

Wat wetenschap niet kan verklaren wordt door de kunst opgeroepen.

Wat de kunst stilzwijgend oproept, wordt door de poëzie hardop uitgesproken.

Maar wat de poëzie niet onder woorden kan brengen, kan tot uitdrukking worden gebracht door de muziek. Bedoelde

Ludwig van Beethoven dat als er van hem geschreven staat: Muziek is een hogere openbaring dan alle wijsheid en filosofie?

Dat soort gezegden zijn me lief. In ons gezin werd gezongen. Kun je nog zingen, zing dan mee was het eerst. Verder nog wat familieoptredens. We zongen zelfs "door elkaar". De afwasliederen hadden een heel repertoire.

Ik meldde me aan bij het Residentie koor in Den Haag, juist op het moment dat zij de "Missa Solemnis" van Beethoven aan het oefenen waren voor de uitvoering daarvan. Het duizelde me. Maar de uitvoering met groot orkest werd een onvergetelijke ervaring. Zoals ook later de "Johannespassie" en de "Orpheo et Euridice". Ik verhuisde

naar te ver van Den Haag. Dat koor ging dus over... Jaren

later oefende Jan Pieter Olthof de Johannespassie in in Bergen. Dat koor kon voor de uitvoering een paar sopranen erbij gebruiken. Dus weer zo'n buitenkansje! En laat hij nu ook nog een koor in Amsterdam hebben die voor de uitvoering van de passie in het Concertgebouw graag versterking vanuit het Bergense koor kon gebruiken. Heerlijk zo'n ervaring. Onbeschrijfelijk. Ja, ik voelde tot in mijn diepste diep wat kunst oproept in muziek, niet in poëzie onder woorden te brengen. Wijsheid en filosofie te bovengaande.

Wat zullen we weer genieten als we weer voluit mogen zingen. Zuinig zijn op onze koren! Wij zullen dóórgaan!!!!

S de Kok

Muziek

Ik hou van alle soorten muziek al heb ik soms nog steeds wat moeite met klassieke muziek omdat deze altijd bij tandarts Brand (op de Renbaanlaan) te horen was in de wachtruimte. Absoluut niet persoonlijk tegen de tandarts zelf gericht, die straalde rust en deskundigheid uit (en toen ik stage bij hem liep als assistente bleek die uitstraling ook heel terecht te zijn) maar vanwege zijn beroep kwam ik er als kind niet graag en hoorde ik de klassieke muziek liever niet.

Wij hadden grammofoonplaten met kinderliedjes nu zing ik nog graag kinderliedjes met mijn kleinkinderen of met de kinderen op de peuterspeelzaal waar ik werk en ook de plaat van "Muss I denn" kan ik me goed herinneren. De I.P.'s hadden een beetje wasachtige geur.

Ik kocht mijn eerste L.P. (Album) Samen met mijn broer; "ABBA".

Mijn broer en ik "presenteerden een radiomuziekshow" dat namen we op een cassettebandje op en is toen hoogstwaarschijnlijk alleen door ons beluisterd.

Ook kreeg ik "ik ben zo blij dat ik je niet vergeten ben" van Joost Nuys voor mijn verjaardag.. ha ha ..eigenlijk weet ik niet zo heel goed of ik dat nou echt mooi vond of dat ik mijn broer wilde plagen die het toen nog niet zo op Hollandse teksten had.

Iets later kocht ik Alle L.P.'s van André Hazes die "het Nederlandstalige lied" weer op de markt bracht, en gelukkig want ook daar hou ik van.

zo ga ik al jaren met mijn vriend naar het eerste concert van het jaar van: "Van Dik Hout" maar we zijn ook bij "Status Quo" geweest en ik hou ook van jaren 60 en 70 muziek; rock and Roll; popmuziek; Snelle; Marco Borsato; Miss Montreal; Tracy Chapman; een live optreden van D.J. Fuente was ook geweldig net zoals een avond "foute muziek" en tijdens de Apres Ski blèr ik ongegeneerd mee met de "foute apres ski hits"

Mijn partner en ik zijn eigenlijk mede dankzij de laatste muziek en het lied "leef" van André Hazes jr. bij elkaar gekomen. We waren gek op elkaar maar hoewel hij gelijk duidelijk maakte dat hij voor ons wilde gaan wilde ik dat niet omdat hij nog getrouwd was en "het dus niet kon".

We hebben heel veel gepraat en besproken en lol gemaakt tijdens de apres ski tijdens de eerste zes dagen van de wintersportvakantie maar pas op donderdag (dag zes) tijdens het lied "Leef" hakte ik de knoop door en besloot ik dat we er samen voor zouden gaan. We keken elkaar diep in de ogen, wisten dat dat is wat we echt willen en wij voelden en schreeuwden de tekst mee.

Wat genieten we samen en wat was dat een goede beslissing al hebben we helaas mensen gekrenkt maar gelukkig hebben we nog goed contact met zijn ex en heeft zij nu ook al een tijd een vriend.

Op sommige zondagochtenden blijven wij op bed liggen en luisteren we naar muziek, we laten daarbij onze emoties heerlijk op de vrije loop gaan, soms lachen, soms begrip, soms herkenning, soms emoties, soms huilen, een lied of muziekstuk kan een heel verhaal verbeelden.

Muziek is leven; teksten zijn mooi; muziek is gevoel.

Ik ben absoluut geen zangeres of muzikant maar ontzettend dankbaar voor muziek!

Sandra Schaaper

Muziek!

De jaarlijkse lampionoptocht in het dorpje Groot was altijd een groot feest!

Een Drumband startte in Camperduin en onderweg sloot iedereen zich aan en na opstelling bij restaurant de Bokkes prong ging het hele gebeuren, ouders, opas en oma's mee door de diverse

straatjes van Grootinke op weg naar het over bekende

kerkje van Groot waar een daverende serenade werd gebracht en alle kinderen op een ijsje werden getrakteerd!

Wij inmiddels 4 kindertjes rijk (2 echt)paren) deden hier natuurlijk ook aan mee!

Eerst werd door opa Jan Smit een keuze gezellige bolderkar gekimmerd, geschilderd in vrolijke kleuren waarin de 4 kleintjes pasten, ballen er aan en wachtten op wat ging gebeuren!

Dit lampion feest werd nog jaarlijks herhaald, bekend ook bij alle inmiddels steeds terugkerende vaste gasten in ons dorp en zal hopelijk eens weer een vast punt op de agenda worden!

Alie Smit
Hoogduin

Als de muziek stopt...

Ik ben opgegroeid met muziek; het laat mij lachen, het laat mij dansen, het laat mij huilen. Maar opeens hield dat op.

Plotseling stond mijn leven stil.

Ik kon geen muziek meer horen, ik kon niet meer dansen, ik kon niet meer lachen, alleen nog maar huilen. Mijn natuurlijke filters vielen weg en alles, maar dan ook alles kwam keihard bij mij binnen: geluiden, beelden, gevoelens, oordelen die er al dan niet waren en mensen...

Ik, die dagelijks vol enthousiasme met mensen werkte, jong en oud, groot en klein, luidruchtig en stil, man en vrouw en alles daar tussenin, gekleurd en ongekleurd, kon het niet meer.

Ik werd bang voor mensen. Bang dat zij zagen dat ik niet meer dezelfde persoon was als daarvoor, bang dat zij mijn angst konden zien, bang voor de geluiden die zij maakten, voor de oordelen die zij al dan niet hardop zouden kunnen hebben.

Ze noemen het een burn-out...en dat is het precies: je bent van binnen uitgebrand, opgebrand en moet jezelf weer opnieuw opbouwen, uit de as herrijzen. Want 1 ding is zeker, je kunt en wilt niet meer terug naar hoe je was.

Maar wie was ik dan eigenlijk?

Ik was toch die enthousiaste dansdocent die dans ademde en ervoor leefde om haar cursisten te laten dansen? Die dans en muziek ademde?

Nee, die was verdwenen... maar wie was ik dan wel?

Daar begon mijn zoektocht en samen met mijn geweldige psycholoog, mijn gezin en mijn lieve ouders ben ik heel langzaam opgekrabbeld.

Eerst kleine stukjes lopen, daarna voorzichtig beginnen met breien; dat bleek een erg fijne therapeutische werking te hebben voor mij. En langzaam maar zeker kon ik voorzichtig weer wat muziek verdragen.

Inmiddels ben ik een paar jaar verder en kan ik gelukkig melden dat ik mijzelf heb gevonden; ik ben er weer. Ik heb zelfs een verbeterde versie van mijzelf gevonden of gemaakt.

Ik heb een nieuw bedrijf opgestart, Lijfeigenheid. En mijn motto is:

"Waarom moet je altijd lief zijn voor elkaar?"

Omdat je aan de buitenkant niet kunt zien wat er zich aan de binnenkant afspeelt."

Er rust nog zo'n groot taboe op een burn-out, alsof het een zwakte is als het je overkomt.

Maar ik zie het als een zegen, hoe loodzwaar het ook is geweest. Ik ben er veel sterker uit gekomen en kan nu veel gemakkelijker mijn grenzen aangeven en voor mijzelf opkomen. Ik zal niet meer ten koste van mijzelf voor anderen zorgen. En trap ik nog wel eens in die val, dan herken ik de signalen eerder en ben ik in staat om mijzelf een halt toe te roepen, geholpen door de lieve mensen om mij heen.

Muziek speelt weer een grote rol in mijn leven. Ik kan er weer fijn naar luisteren en meezingen. Ik kan nog niet dansen, maar dat komt misschien ooit wel weer.

Toen de muziek uit mijn leven stil viel, werd alles stil en pas toen ik de muziek weer kon toelaten in mijn leven, ging het weer beter met mij.

Arian Spaargaren, Schoorl

“The Town I Loved So well”

Eind zeventiger Jaren vorige eeuw, sportpaleis Antwerpen

Samen met mijn partner en een vriend van ons bezoeken wij een concert van de Dubliners uit Ierland. De Dubliners staan vooral bekend om hun “Pubsongs”, bruisende liedjes die uitvolle borst in de pubs worden meegezongen. Zeker na twee of meer pints of Guinness. Bekende songs: “The Irish Rover”, “Seven Drunken Nights”, “I’ll Tell Me Ma”, etc.

Ierse muziek bindt ons drieën. Onze vriend is een begenadigd zanger en gitarist, gespecialiseerd in Nederlandse Volksmuziek, maar ook liefhebber van het Ierse. Zelf speel ik dwarsfluit en (vooral) op tinwhistles die veel gebruikt worden bij Ierse muziek maar ook bijvoorbeeld in de muziek uit Bretagne. Mijn partner en ik zijn in Ierland geweest en hebben genoten van de “Irish evenings” waar, naast een optreden van een muziekgroep, ook spontane acties van het publiek op prijs wordt gesteld. Wij hebben mensen gedichten horen declameren, personen die spontaan op de muziek gingen dansen of alleen een lied zongen. Enz.

Het was voor ons de eerste keer dat wij de Dubliners live meemaakten. De ambiance in het volle stadion was overweldigend. Bij de start van ieder werd een inleidend praatje gehouden waar de (Ierse) humor van af spatte. Bij de eerste tonen klonk al luid applaus.

Op een gegeven moment werd er een serieus lied aangekondigd en werd het stil in de zaal. Het lied gaat over de eenvoudige levensomstandigheden in Derry (Noord-Ierland) in tijden van rust en mondt uit in een klaagzang hoe de stad later een gewelddadig oord van militairen werd.

Luke Kelly, een van de baardige leden van de Dubliners, komt op het podium naar voren, schuift de microfoon naar achteren en begint te zingen, a capella. Zijn doorleefde stem vult het stadion, het is stil, we leven mee met de schrijver van het lied die met weemoed terugdenkt aan de mooie kinderjaren in Derry. Na jaren komt hij terug in de stad die op zijn knieën is gebracht door gepantserde auto’s en de gebombardeerde bars. De laatste zin van het lied:” I can only pray for a bright, brand new day in the town I loved so well”.

Het is lang stil in de zaal, daarna wordt er hard en langdurig geapplaudisseerd.

Nadien heb ik dit nummer zelf met verschillende tinwhistles vaak gespeeld. Soms was dat een spannende aangelegenheid. Jaren geleden was er in Bergen, achter Duinvermaak een Irish pub. In die jaren werkte ik op de Volkshogeschool Bergen, vaak meerdaagse cursussen op de Zandhoeve of op het Oude Hof. In een cursus van vier of vijf dagen was ook een “vrije avond” ingelast. Op mijn suggestie, tijdens een cursus, om naar de Ierse pub te gaan werd door een groep instemmend gereageerd. Voor het geval dat... had ik een tinwhistle meegenomen. Wat ik niet wist was dat er die avond een optreden was van een bekende Ierse zanger en gitarist. Het werd een geweldige avond waar de Guinness niet aan te slepen was. De zanger vroeg, zittend op een kruk en iedereen aankijkend of er nog een verzoeknummer was. Ik stak mijn vinger op en zei: “The Town I loved So well” en heel aarzelend liet ik met mijn andere hand ook de tinwhistle zien.

Ik moest onmiddellijk naar voren komen en na even gesmoesd te hebben over de toonsoort en aanpak gingen wij spelen. Niet nadat de zanger ook iets had verteld over de inhoud van het lied.

Ik waande mij weer terug in Antwerpen. En nu in een andere rol.

Het ging goed en de Guinness vloeide nog rijkelijk die avond.

(Overigens wil bij de laatste zin aantekenen dat ik sinds 16 augustus 2010 geen druppel alcohol meer drink maar nog wel op tinwhistles speel!)

Walter van Gelderen.

Toen ze voor de eerste keer zelf een plaatje draaide was ze een jaar of twaalf. Ze vond het geweldig en de verloren tijd zonder muziek, haalde ze al snel in. Ze kon geen dag meer zonder, er waren zoveel soorten muziek en als een spons zoog ze het op. Veel later, tijdens de zwangerschap van haar eerste kind omringde ze hem direct met allerlei soorten muziek. Als een soort van vitamine om te groeien, en even later ook bij haar tweede kind want ook zij moest er nog van groeien.

Dat de muziek een bepaald effect op haar oudste had, dat had ze wel gezien maar ze wist nog niet precies hoe en wat. Zodra hij kon lopen begon hij op het ritme van de muziek te bewegen. Niet zomaar bewegen maar echt op het ritme, in de maat. Lange tijd dacht ze dat hij een danser zou worden. Maar nee, hij werd een drummer. Een vriendje van hem zat op drumles en nu hadden ze samen ontdekt dat hij ook kon drummen. Ja, ja zeiden z'n ouders, eerst maar eens op een paar bananendozen proberen. En wat denk je...er kwam een pracht geluid uit die dozen! Het werd vrij snel duidelijk dat de bananendozen vervangen mochten worden door een echt drumstel. Gelukkig konden de burens het geluid handelen en er werden powerhours afgesproken, dan wist iedereen waar ie aan toe was oftewel wanneer er een extra ronde met de hond werd gewandeld. Na alle drumlessen volgde er een band, en daarna nog twee maar zo gaat dat met bandjes.

En nu groeien zijn kinderen op met de muziekvitamines, waarbij de oudste daar heel mooi op kan bewegen en bijna dansend door het leven gaat. De jongste kan nog niet lopen maar met zijn ene voetje kan hij al wel de bewegingen van het base-drumpedaal nadoen. Heel mooi wat muziek kan doen of je het nu zelf maakt of ernaar luistert, muziek is emotie. Het kan blijheid geven of heimwee naar de tijd dat je deze muziek hoorde. De muziek die je hoort kan je later altijd weer koppelen aan een bepaald moment of fase in je leven. En natuurlijk zit er ook muziek of geluid tussen dat we als een soort van 'kattengejank' bestempelen omdat smaken nu eenmaal verschillen. Gelukkig is de keuze groot en daar kunnen we lekker van genieten!

Gea van Zadelhoff

BERGEN.

Jan.Elting

Jan.Elting.

1 Couplet. 1/2

C.c.c C C C A a.a C c.c F f f C c.c A a.a B b b
 Daar aan-de-kust, zo-vlak bij-zee. Ligt-een-dorp heel-al te-vree. Met-zijn-kunst

9 Refrein.

F f.f C.c.c A a.a C c.c G g.g A a a D d.d C.c C c.c
 in-beeld en ge-luid Leeft-dit dorp-zich In-ve-len op-zicht uit. Een-dorp

18

F. f f C.c.c A a a C c.c C.c.c G g g C c.c A a.a
 vol-zin-nen, waar de kunst-leeft maar-ook het ver-le-den, om-te be-min -

26 Couplet.

C.c C.c.c C C C A a.a C c.c F f f C c.c A. a.a
 nen. Daar aan-de-kust, zo-vlak bij-zee. Ligt-een-dorp heel-al te-vree.

34

B b b F f.f C.c.c A a.a C c.c G g.g A a a D d.d
 Met-zijn-kunst in-beeld en ge-luid. Leeft-dit dorp-zich in-ve-len op-zicht

42 Refrein.

C.c C c.c F f f C.c.c A a a C c.c C.c.c G g g
 uit. Een-dorp vol-zin-nen, waar de-kunst-leeft maar-ook het ver-le-den,

50 Couplet.

C c.c A a.a C.c C.c.c C C C A a.a C c.c F f f
 om-te be-min - nen. Daar aan-de-kust, zo-vlak bij-zee. Ligt-een-dorp

58

C c.c A a.a B b b F f.f C.c.c A a.a C c.c G g.g
 heel-al te-vree. Met-zijn-kunst in-beeld en ge-luid, Leeft-dit dorp-zich

66 Refrein.

A a a D d.d C.c C c.c F f f C.c.c A a a C c.c
 In-ve-len op-zicht uit. Het-dorp vol-zin-nen, waar de-kunst-leeft maar-ook

74 2/2

C.c.c   G   g   g   C   c.c   A   a.a   C.c.c
 het   ver - le - den,   om - te   be - min -   nen.

Het lied Bergen

Couplet. (1)

*Daar aan de kust,
 Zo vlak bij zee.
 Ligt een dorp heel al te vree.
 Met zijn kunst in beeld en geluid
 Leeft dit dorp zich in vele opzicht uit.*

Refrein. (1)

*Een dorp vol zinnen, waar de kunst
 Leeft, maar ook het verleden.
 Om te beminnen.*

.....
Couplet (2)

Refrein (2)

Couplet (3)

Refrein. (3) herhalen.

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50

Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04

Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

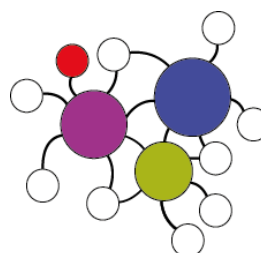
Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67

De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij

c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**